

Judikatūras krājums

TIESAS RĪKOJUMS (devītā palāta)

2014. gada 16. janvārī*

Lauksaimniecība — Regula (EK) Nr. 1698/2005 — ELFLA — Prasības attiecībā uz vietējo rīcības grupu juridisko formu — Minēto prasību grozījumi — Dalībvalstu kompetence — Ierobežojumi

Lieta C-24/13

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Fővárosi közigazgatási és munkaügyi bíróság* (Ungārija) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2013. gada 3. janvārī un kas Tiesā reģistrēts 2013. gada 21. janvārī, tiesvedībā

Dél-Zempléni Nektár Leader Nonprofit kft.

pret

Vidékfejlesztési miniszter.

TIESA (devītā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs M. Safjans [*M. Safjan*], tiesneši J. Malenovskis [*J. Malenovský*] un A. Prehala [*A. Prechal*] (referente),

ģenerālvokāts P. Kruss Viljalons [*P. Cruz Villalón*],

sekretārs A. Kalots Eskobars [*A. Calot Escobar*],

ņemot vērā pēc ģenerālvokāta uzklausišanas pieņemto lēmumu sniegt atbildi, pieņemot motivētu rīkojumu, atbilstoši Tiesas reglamenta 53. panta 2. punktam un 99. pantam,

izdod šo rīkojumu.

Rīkojums

- 1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt Padomes 2005. gada 20. septembra Regulu (EK) Nr. 1698/2005 par atbalstu lauku attīstībai no Eiropas Lauksaimniecības fonda lauku attīstībai (ELFLA) (OV L 277, 1. lpp.) un Komisijas 2006. gada 15. decembra Regulu (EK) Nr. 1974/2006, ar ko paredz sīki izstrādātus piemērošanas noteikumus Padomes Regulai (EK) Nr. 1698/2005 (OV L 368, 15. lpp.).
- 2 Šis lūgums ir iesniegts saistībā ar tiesvedību starp *Dél-Zempléni Nektár Leader Nonprofit kft.* (turpmāk tekstā – “*DZNLN*”) un *vidékfejlesztési miniszter* (lauku attīstības ministrs) par lēmumu atsaukt atzinumu, ar kuru *DZNLN* atzīta par vietējo rīcības grupu.

* Tiesvedības valoda – ungāru.

Atbilstošās tiesību normas

Savienības tiesības

3 Regulā Nr. 1698/2005 ir paredzēti noteikumi par atbalstu lauku attīstībai no ELFLA.

4 Minētās regulas 15. panta 1. punktā ir paredzēts:

“ELFLA darbojas dalībvalstīs ar lauku attīstības programmu palīdzību. Minētās programmas īsteno lauku attīstības stratēģiju ar to pasākumu kopumu, kas sagrupēti saskaņā ar IV sadaļā noteiktajām asīm, kuru sasniegšanai tiks meklēts ELFLA atbalsts.

Katra lauku attīstības programma attiecas uz laikposmu no 2007. gada 1. janvāra līdz 2013. gada 31. decembrim.”

5 Saskaņā ar atbalsta režīmu punktā 4. ass, kas saucas “*Leader*” un paredzēts Regulas Nr. 1698/2005 61. pantā:

“*Leader* pieeja ietver vismaz šādus elementus:

- a) teritoriāli bāzētas vietējas attīstības stratēģijas, kas paredzētas skaidri noteiktām vietēja līmeņa reģionālām lauku teritorijām;
- b) vietējās valsts un privātās partnerības (turpmāk – “vietējas rīcības grupas”);
- c) apvērstu pieeju, lēmumu pieņemšanas pilnvaras vietējas attīstības stratēģijas izstrādē un īstenošanā uzticot vietējām rīcības grupām;
- d) daudznozaru koncepciju un tādas stratēģijas īstenošanu, kas balstās uz dažādu vietējās saimniecības nozaru dalībnieku un projektu mijiedarbību;

[..]

- g) vietēju partnerību tīklu veidošanu.”

6 Regulas Nr. 1698/2005 62. pantā ar nosaukumu “Vietējās rīcības grupas” ir paredzēts:

“1. Partneru pieeju vietējai attīstībai īsteno vietējas rīcības grupas, kas atbilst šādiem nosacījumiem:

- a) viņiem jāierosina integrēta vietējas attīstības stratēģija, kas balstīta vismaz uz tiem elementiem, kas noteikti 61. panta a) līdz d) punktā un g) punktā, un jāatbild par tās īstenošanu;
- b) to sastāvā jābūt vai nu grupai, kas jau kvalificēta kā atbilstīga *Leader* II [..] vai *Leader* + [..] ierosmei, vai kas ir saskaņā ar *Leader* pieeju, vai arī tai jābūt jaunai grupai, kas pārstāv partnerus no dažādām vietējām sociālekonomiskām nozarēm attiecīgā teritorijā. Lēmumu pieņemšanas līmenī ekonomikas un sociālajiem partneriem, kā arī citiem pilsoniskās sabiedrības pārstāvjiem, piemēram, lauksaimniekiem, lauku sievietēm, jauniešiem un viņu apvienībām, jāveido vismaz 50 % no vietējās partnerības;
- c) tām jādemonstrē spēja definēt un īstenot teritorijas attīstības stratēģiju.

2. Vadošā iestāde nodrošina to, ka vietējās rīcības grupas vai nu izvēlas administratīvu un finansiālu vadītāju, kas spēj apsaimniekot valsts līdzekļus un nodrošināt apmierinošu partnerības darbību, vai apvienojas juridiski izveidotā vienotā struktūrā, kuras uzbūve garantē apmierinošu partnerības darbību un spēju apsaimniekot sabiedriskos līdzekļus.

[..]

4. Vietējās rīcības grupas izvēlas projektus, kas finansējami saskaņā ar attiecīgo stratēģiju. Tās var izvēlēties arī sadarbības projektus.”

Pamatlieta un prejudiciālie jautājumi

- 7 *DZNLN*, kas ir bezpeļņas sabiedrība ar ierobežotu atbildību, kurai ir bezpeļņas organizācijas statuss, ar *Új Magyarország Vidékfejlesztési Program Irányító Hatósága* (Lauku attīstības programmas pārvaldības iestāde “Jaunā Ungārija”) 2008. gada 26. septembra lēmumu tika atzīta par vietējo rīcības grupu *Leader*.
- 8 Pēc tam *DZNLN* īstenoja savu darbību kā vietējā rīcības grupa *Leader*, ievērojot prasības, kuras izriet gan no Savienības, gan valsts tiesībām.
- 9 Ar 2012. gada 26. aprīļa lēmumu iepriekšminētais apstiprinājums *DZNLN* tika atsaukts, pamatojoties uz to, ka atbilstoši lauku attīstības ministra Rikojuma Nr. 54/2011 2. panta 1.–3. punktam, sākot no minētā datuma, vietējās rīcības grupas *Leader* statuss var tikt piešķirts tikai apvienībām, izņemot, it īpaši, uzņēmumus, kas kā *DZNLN* darbojas kā komercsabiedrība bez peļņas gūšanas mērķa.
- 10 Saņēmusi *DZNLN* celto prasību, ar kuru tiek apstrīdēts minētais lēmums, *Fővárosi közigazgatási és munkaügyi bíróság* (Budapeštas Administratīvā un darba tiesa) šaubās par tā atbilstību Regulai Nr. 1698/2005 un Regulai Nr. 1974/2006. Tāpēc minētā tiesa nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:
  - “1) Vai Regulas [Nr. 1698/2005 un Nr. 1974/2006] ir interpretējamās tādējādi, ka saistībā ar lauksaimniecības atbalstu izveidotajām vietējām rīcības grupām var būt tikai viena kādā dalībvalstī likumiski paredzēta juridiskā forma?
  - 2) Vai, pamatojoties uz iepriekš minētajām regulām, var tikt paredzēts atšķirīgs tiesiskais regulējums, atbilstoši kuram valsts likumdevējs atzīst tikai tās vietējās rīcības grupas, kurām ir noteikta juridiskā forma, paredzot nosacījumus, kas ir stingrāki vai atšķiras no Regulas Nr. 1698/2005 62. panta 1. punktā paredzētajiem?
  - 3) Vai atbilstoši iepriekš minētajām regulām ir pietiekami, ka vietējās rīcības grupas kādā dalībvalstī atbilst tikai Regulas Nr. 1698/2005 62. panta 1. punktā paredzētajiem nosacījumiem? Vai dalībvalsts var ierobežot šo tiesību normu, nosakot organizācijām, kuras atbilst [minētā 62. panta 1. punktā] paredzētajiem nosacījumiem, citas formas prasības vai juridiskas prasības?
  - 4) Vai iepriekš minētās regulas var tikt interpretētas tādējādi, ka lēmums par vietējās rīcības grupas, kura atbilst Regulas Nr. 1698/2005 62. panta 1. punktā paredzētajiem nosacījumiem un kura visā savas darbības laikā ir ievērojusi visus atbilstošos valsts un Kopienu tiesību aktus, likvidēšanu, atļaujot tikai tādu vietējo rīcības grupu darbību, kurām ir jauna juridiskā forma, ietilpst dalībvalsts rīcības brīvībā?
  - 5) Vai iepriekš minētās regulas var tikt interpretētas tādējādi, ka dalībvalsts attiecīgā gadījumā var mainīt vietējo rīcības grupu darbības tiesisko ietvaru pat saistībā ar jau uzsāktām atbalsta programmām vai šo programmu plānošanas posmā?

- 6) Kā ir interpretējamas iepriekš minētās regulas gadījumā, ja tiek likvidētas vietējās rīcības grupas, kuras līdz attiecīgajam brīdim savu darbību ir veikušas efektīvi un atbilstoši tiesību aktiem? Kas šādā gadījumā, it īpaši ņemot vērā visu to organizāciju kopumu, kuras skar minētā likvidēšana, notiek ar vietējo rīcības grupu saistībām un iegūtajām tiesībām?
- 7) Vai [Regulas Nr. 1698/2005] 62. panta 2. punkts var tikt interpretēts tādējādi, ka par pieļaujamu un atbilstošu tiesību aktiem var tikt atzīta tiesību norma, atbilstoši kurai dalībvalsts izvirza prasību, lai vietējā rīcības grupa *Leader*, kas darbojas kā komercsabiedrība bez peļņas mērķa, viena gada laikā tiktu pārveidota par apvienību, pamatojoties uz to, ka tikai apvienības kā sociālas organizācijas juridiskā forma var atbilstoši nodrošināt vietējo dalībnieku tīkla izveidi, ņemot vērā, ka atbilstoši spēkā esošajām Ungārijas tiesībām komercsabiedrības pamatmērķis ir peļņas gūšana un ekonomisko interešu esamība izslēdz jaunu dalībnieku piesaistīšanu un uzņemšanu?"

Prejudiciālie jautājumi

- 11 Pakārtoti ir jāatgādina, pirmkārt, ka saskaņā ar Tiesas reglamenta 99. pantu, ja atbilde uz uzdoto prejudiciālo jautājumu skaidri izriet no judikatūras vai ja atbilde uz šo jautājumu nerada nekādas pamatotas šaubas, Tiesa pēc tiesneša referenta priekšlikuma un pēc ģenerāladvokāta uzklauššanas jebkurā brīdī var lemt, izdodot motivētu rīkojumu. Izskatāmajā lietā ir jāpiemēro šī tiesību norma attiecībā uz pirmo līdz piekto, kā arī septīto jautājumu.
- 12 Otrkārt, saskaņā ar tā paša reglamenta 53. panta 2. punktu, ja prasības pieteikums ir acīmredzami nepieņemams, Tiesa pēc ģenerāladvokāta uzklauššanas jebkurā brīdī var lemt, izdodot motivētu rīkojumu. Izskatāmajā lietā šī tiesību norma ir jāpiemēro attiecībā uz sesto jautājumu.

Pirmais līdz trešais jautājums

- 13 Ar šiem trim pirmajiem jautājumiem, kas jāizskata kopā, iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai Regulas Nr. 1698/2005 un Nr. 1974/2006 ir jāinterpretē tādējādi, ka tajās ir likts, aizliegts vai atļauts pieņemt tādus valsts tiesību aktu noteikumus, kuros būtu paredzēts, ka vietējai rīcības grupai, kas atbilst Regulas Nr. 1698/2005 62. panta 1. punktā paredzētajiem nosacījumiem, turklāt ir jāizpilda arī noteiktas juridiskas formas un citas ar to saistītas prasības.
- 14 Saistībā ar minēto ir arī jāatgādina, pirmkārt, ka, lai gan, ņemot vērā regulu normu raksturu un to funkciju Savienības tiesību avotu sistēmā, regulas normas vispārīgi ir nepastarpināti piemērojamas valstu tiesību sistēmās, neprasot valsts iestādēm īstenot piemērošanas pasākumus, dažu regulu normu īstenošanai dalībvalstīm tomēr ir jānosaka piemērošanas pasākumi (it īpaši skat. 2012. gada 25. oktobra spriedumu lietā C-592/11 *Ketelä*, 35. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 15 Šajā ziņā no pastāvīgās judikatūras izriet, ka dalībvalstis var veikt pasākumus regulas piemērošanai, ja tie netraucē tās tiešajai piemērojamībai, neapslēpj tās Savienības tiesību akta raksturu un ja ar tiem tiek noteikts, kā izmantojama ar minēto regulu piešķirtā rīcības brīvība, tomēr ievērojot tās noteikumu ietvarus (iepriekš minētais spriedums lietā *Ketelä*, 36. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 16 Atsaucoties uz atbilstošajām attiecīgās regulas normām, kuras interpretējamas, ņemot vērā tās mērķus, ir jānosaka, vai ar tām tiek aizliegts, likts vai atļauts dalībvalstīm veikt noteiktus piemērošanas pasākumus un – it īpaši pēdējā minētajā gadījumā – vai attiecīgais pasākums ietilpst katras dalībvalsts rīcības brīvības robežās (iepriekš minētais spriedums lietā *Ketelä*, 37. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 17 Turklāt ir jāatgādina, ka saskaņā ar Eiropas Savienības Pamattiesību hartas (turpmāk tekstā – “Harta”) 51. panta 1. punktā paredzēto tās noteikumi attiecas uz dalībvalstīm tikai tad, ja tās īsteno Savienības tiesību aktus. Šādas īstenošanas gadījumā dalībvalstīm tāpat ir arī jānodrošina, ka tiek ievēroti šo

tiesību vispārējie principi, it īpaši vienlīdzīgas attieksmes, tiesiskās noteiktības, tiesiskās palāvības un samērīguma principi (it īpaši skat. 2002. gada 20. jūnija spriedumu lietā C-313/99 *Mulligan* u.c., *Recueil*, I-5719. lpp., 46. punkts, kā arī 2009. gada 4. jūnija spriedumu lietā C-241/07 *JK Otsa Talu*, Krājums, I-4323. lpp., 46. punkts).

- 18 Ņemot vērā šī rīkojuma 15. un 16. punktā minēto, ir jānorāda, ka Regulā Nr. 1698/2005 nav paredzēti nosacījumi par noteiktu juridiskas formas prasību, kam jāpiemīt vietējām rīcības grupām. Šajā ziņā konkrētās regulas 62. panta 2. punktā ir paredzēts tikai, ka vadošā iestāde nodrošina, ka vietējās rīcības grupas vai nu izvēlas administratīvu un finansiālu vadītāju, kas spēj apsaimniekot valsts līdzekļus un nodrošināt apmierinošu partnerības darbību, vai apvienojas juridiski izveidotā vienotā struktūrā, kuras uzbūve garantē apmierinošu partnerības darbību un spēju apsaimniekot sabiedriskos līdzekļus.
- 19 Minētajos apstākļos un attiecībā uz izvēles iespēju, kas minētajā noteikumā ir paredzēts vadošajai iestādei, Regula Nr. 1698/2005 nevar tikt interpretēta tādējādi, ka ar tās noteikumiem dalībvalstīm tiek likts paredzēt, ka vietējām rīcības grupām jāatbilst noteiktai juridiskai formai.
- 20 Turklāt ir jāsecina, ka minētais 62. panta 2. punkts vēl jo vairāk nevar tikt interpretēts tādējādi, ka ar to tiek radīts šķērslis tam, ka dalībvalstis pieprasa, lai vietējās rīcības grupas atbilstu noteiktai juridiskai formai, paredzot sava veida priekšrocību vienam no diviem attiecīgajā noteikumā paredzētajiem nosacījumiem.
- 21 Tāpat no paša šī noteikuma teksta izriet, ka tā vienīgais mērķis ir nodrošināt apmierinošu partnerības darbību un tās spēju apsaimniekot sabiedriskos līdzekļus.
- 22 Tomēr, ņemot vērā it īpaši Regulas Nr. 1698/2005 61. pantā un 62. panta 1. punktā ietvertās norādes, no kurām izriet, ka vietējā rīcības grupa ir publiskā un privātā sektora partnerība, kas ietver plašu privāto partneru loku un kurai ir piešķirtas lēmumu pieņemšanas pilnvaras un spēja izstrādāt un īstenot vietēju attīstības stratēģiju, par kuru tā ir atbildīga, ir jāsecina, ka pienākums izpildīt noteiktas juridiskas formas prasības, lai izveidotu šādu grupu, ir tāds, kas īpaši efektīvi palīdz sasniegt konkrēto mērķi. Saistībā ar minēto attiecīgā pienākuma paredzēšana faktiski norāda uz rīcības brīvību, kas piemīt dalībvalstīm, īstenojot Regulu Nr. 1698/2005.
- 23 Visbeidzot, attiecībā uz jautājumu par to, vai, pieņemot tādu regulējumu kā pamatlietā, valsts atbildīgās iestādes ir īstenojušas to rīcības brīvības apmēru, kas tām ir piešķirts, īstenojot Regulu Nr. 1698/2005, ir jāatgādina, kā tas izriet arī no pastāvīgās judikatūras, ka nepieciešamība sniegt valsts tiesai lietderīgu Savienības tiesību interpretāciju prasa valsts tiesai definēt lietas faktiskos un tiesiskos apstākļus, uz ko attiecas tās uzdotie jautājumi, vai vismaz paskaidrot šo jautājumu pamatā esošās faktiskās hipotēzes (it īpaši skat. 2008. gada 31. janvāra spriedumu lietā C-380/05 *Centro Europa 7*, Krājums, I-349. lpp., 57. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 24 Saistībā ar minēto ir jānorāda, ka, izņemot apstiprinājumu, atbilstoši kuram no Rīkojuma Nr. 54/2011 2. panta 1.–3. punkta izriet, ka, sākot no 2012. gada 30. aprīļa, tikai apvienībām var tikt piešķirts vietējās rīcības grupas *Leader* statuss, iesniedzējtiesas lēmumā nav ietverta neviena norāde uz citiem apstākļiem un nosacījumiem, kas raksturotu jauno, šādi ieviesto tiesisko regulējumu, un tajā nav papildus precizētas īpašās tiesiskās iezīmes, kurām atbilstoši piemērojamiem valsts tiesību aktiem jāpiemīt “apvienībām”. Turklāt minētajā lēmumā nav ietverts neviens precizējums attiecībā uz agrāko valsts tiesību regulējumu, ne arī skaidras norādes par iemesliem, kas atbildīgo iestādi mudināja izveidot jaunu tiesisko regulējumu agrākā vietā.
- 25 Tādējādi ir jāsecina, ka iesniedzējtiesas lēmuma saturs nav tāds, kas ļautu Tiesai sniegt iesniedzējtiesai par vispārīgajām, šī rīkojuma 15.–17. punktā jau ietvertajām norādēm plašākas norādes.

- 26 Attiecībā uz minēto it īpaši ir jānorāda, ka lēmumos lūgt prejudiciālu nolēmumu iekļautā informācija ne vien ļauj Tiesai sniegt noderīgas atbildes, bet tai ir arī jāsniedz iespēja dalībvalstu valdībām un citiem lietas dalībniekiem iesniegt apsvērumus saskaņā ar Eiropas Savienības Tiesas statūtu 23. pantu. Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru, ņemot vērā, ka atbilstoši šai tiesību normai ieinteresētās personas tiek iepazīstinātas tikai ar lūgumiem sniegt prejudiciālu nolēmumu, Tiesai ir jā rūpējas, lai šī iespēja tiktu nodrošināta (it īpaši skat. 2000. gada 28. jūnija rīkojumu lietā C-116/00 *Laguillaumie, Recueil*, I-4979. lpp., 14. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 27 Šajā ziņā apstākļi, ka Ungārijas valdība savos rakstveida apsvērumos ir centusies konkrētāk noteikt valsts tiesisko regulējumu, kura pārzināšana ļautu konkrētajā gadījumā sniegt precīzākas atbildes uz jautājumiem, kas radušies prejudiciālo jautājumu ietvaros, nevar kompensēt iepriekšminētos lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu trūkumus.
- 28 Turklāt ir jānorāda, ka, kaut arī iesniedzējtiesas jautājumi formāli attiecas uz Regulu Nr. 1974/2006, konkrētā tiesa ne attiecīgajos jautājumos, ne lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu tekstā nav norādījusi nevienu konkrētās regulas noteikumu, kura interpretāciju tā tieši lūdz, ne *a fortiori* sniegusi kādu izskaidrojumu attiecībā uz saikni, ko tā ir konstatējusi starp konkrēto noteikumu un pamatlietu vai tās priekšmetu. Šādos apstākļos nav jāizskata uzdotie jautājumi, kas attiecas uz Regulu Nr. 1974/2006.
- 29 Ņemot vērā visu iepriekšminēto, uz pirmajiem trīs jautājumiem ir jāatbild, ka Regulas Nr. 1698/2005 noteikumi, it īpaši tās 61. un 62. panta noteikumi, ir jāinterpretē tādējādi, ka ar tiem faktiski nav ne likts, ne aizliegts pieņemt tādas valsts tiesību normas, kurās būtu paredzēts, ka vietējā rīcības grupa, kas atbilst visām attiecīgās regulas 62. panta 1. punktā noteiktajām prasībām, var īstenot savu darbību tikai noteiktā juridiskā formā. Tomēr iesniedzējtiesai ir jāpārlicinās, ka, ievērojot šo īpašo iezīmju kopumu, konkrētais regulējums netraucē attiecīgās regulas tieši piemērot un ka tajā ir noteikts, kā tiek izmantota ar minēto regulu dalībvalstīm piešķirtā rīcības brīvība, tomēr ievērojot tās noteikumu ietvarus. Tāpat tai ir arī jāpārlicinās, ka šis valsts tiesību regulējums atbilst Hartā ietvertajām normām un vispārējiem Savienības tiesību principiem.

Ceturtais, piektais un septītais jautājums

- 30 Ar savu ceturto, piekto un septīto jautājumu, kuri jāizskata kopā, iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai Savienības tiesībām pretrunā ir tāds valsts tiesiskais regulējums, kurā ir paredzēts, ka vietējās rīcības grupas drīkst īstenot savu darbību, tikai piemērojot noteiktu juridisko formu, nosakot viena gada pārejas periodu vietējās rīcības grupām, kas tikušas atbilstoši izveidotas citā juridiskā formā atbilstoši agrākajam valsts tiesību regulējumam, kaut arī rīt atbalsta programmas un ar to saistītais plānošanas laikposms.
- 31 Kā tas izriet arī no šī rīkojuma 17. punkta, pieņemot tādu tiesisko regulējumu kā pamatlietā izskatāmais, dalībvalstīm it īpaši tiek pieprasīts nodrošināt Hartas un Savienības tiesību vispārējo principu ievērošanu.
- 32 Šo vispārējo principu vidū ir tiesiskās drošības princips, kas noteic, ka tiesiskajam regulējumam, kas rada privātpersonām nelabvēlīgas sekas, jābūt skaidram un precīzam un tā piemērošanai – tādai, ko attiecīgās personas var paredzēt (it īpaši skat. 2005. gada 7. jūnija spriedumu lietā C-17/03 *VEMW u.c.*, Krājums, I-4983. lpp., 80. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).
- 33 Tiesa jau ir lēmusi, ka indivīds nevar paļauties uz to, ka tiesību akti pilnīgi noteikti netiks mainīti, bet vienīgi apstrīdēt šādu grozījumu piemērošanas noteikumus. Saistībā ar minēto tiesiskās drošības principa ievērošanas pamatā ir, lai likumdevējs ņemtu vērā uzņēmēju īpašo stāvokli un vajadzības gadījumā paredzētu pielāgošanas noteikumus jauno tiesību normu piemērošanai (skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *VEMW u.c.*, 81. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).

- 34 Šajā kontekstā ir jāsecina, ka viena gada pārejas laikposms, lai ļautu attiecīgajiem uzņēmējiem pielāgoties tādām jaunām regulējumiem kā pamatlietā izskatāmais, principā nav nesamērīgs.
- 35 Attiecībā uz citām iezīmēm, kas raksturo minēto regulējumu, ir jāsecina, ka iesniedzējtiesa lūgumā sniegt prejudiciālu nolēmumu nav iekļāvusi pietiekami daudz informācijas, kura ļautu Tiesai sniegt tai par šī rīkojuma 15.–17. punktā un atbildē, kas sniegta uz pirmajiem trim prejudiciālajiem jautājumiem, vairākkārt atkārtotajiem principiem noderīgāku atbildi.
- 36 Tādējādi, izņemot precizējumu, kas attiecas uz pārejas laikposma ilgumu, lūgumā sniegt prejudiciālu nolēmumu ietvertais atbilstošo valsts tiesību normu apraksts, kā tas jau ir norādīts šī rīkojuma 24. punktā, nav pilnīgs. Turklāt ir jānorāda, ka šajā pašā lūgumā nav iekļauta visa informācija par, pirmkārt, apstākļiem, kas raksturo sākotnējo vietējās rīcības grupas apstiprināšanu un juridiskās saistības, kuras tādējādi saņem *DZNLN* no atbildīgajām iestādēm, kā arī, otrkārt, precīzas norādes par to, ka tādai sabiedrībai kā *DZNLN* būtu jāmaina juridiskā forma uz apvienību saistībā ar jauno tiesību režīmu, kas ieviests ar Rīkojumu Nr. 54/2011, vai par to, ka šādas formas maiņas neveikšanas rezultātā tiks zaudēts vietējās rīcības grupas statuss.
- 37 Šādos apstākļos uz ceturto, piekto un septīto jautājumu ir jāatbild, ka Savienības tiesībām pretrunā nav tāds valsts tiesiskais regulējums, kurā ir paredzēts, ka vietējās rīcības grupas drīkst īstenot savu darbību, tikai piemērojot noteiktu juridisko formu, nosakot viena gada pārejas periodu vietējām rīcības grupām, kas tikušas attiecīgi izveidotas citā juridiskā formā atbilstoši agrākajam valsts tiesību regulējumam, kaut arī rit atbalsta programmas un ar to saistītais plānošanas laikposms. Tā tas ir tikai tiktāl, ciktāl, ņemot vērā attiecīgo valsts secīgo tiesību aktu attiecīgās iezīmes un to konkrēto ietekmi, jaunā regulējuma piemērošana šīm vietējām rīcības grupām tiek noteikta, izmantojot ar Regulu Nr. 1698/2005 dalībvalstīm piešķirto rīcības brīvību, nepārkāpjot tās noteikumus, un tiek paredzēts, ka tas atbilst Hartā ietvertajām normām, kā arī vispārējiem Savienības tiesību principiem; tas ir jāpārbauda iesniedzējtiesai.

Sestais jautājums

- 38 Ar savu sesto jautājumu iesniedzējtiesa būtībā jautā, kāda ir Regulu Nr. 1698/2005 un Nr. 1974/2006 noteikumu ietekme uz vietējās rīcības grupas, kuru skar likvidēšana, saistībām un iegūtajām tiesībām.
- 39 Šajā sakarā jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru, Tiesai un valsts tiesām sadarbojoties atbilstoši EKL 267. pantam, tikai valsts tiesai, kas izskata [pamat]lietu un kas ir atbildīga par pieņemamo tiesas nolēmumu, ņemot vērā lietas īpatnības, ir jānovērtē gan tas, cik lielā mērā prejudiciālais nolēmums ir nepieciešams sprieduma taisīšanai, gan arī Tiesai uzdoto jautājumu atbilstība. Tātad gadījumā, ja uzdotie jautājumi attiecas uz Savienības tiesību interpretāciju, Tiesai principā ir pienākums pieņemt nolēmumu (it īpaši skat. 2012. gada 24. aprīļa spriedumu lietā *C-571/10 Kamberaj*, 40. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 40 Tomēr Tiesai ir jāpārbauda apstākļi, kādos valsts tiesa pie tās ir vērsusies, lai pārbaudītu savu kompetenci. Ņemot vērā, ka prejudiciālā jautājuma tiesvedībā visbūtiskākā nozīme ir sadarbībai, valsts tiesai no savas puses būtu jāņem vērā Tiesai uzticētais uzdevums, proti, sniegt palīdzību dalībvalstu tieslietu sistēmai, nevis sniegt konsultatīvus atzinumus par vispārīgiem vai hipotētiskiem jautājumiem (skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Kamberaj*, 41. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 41 Saistībā ar minēto valsts tiesas iesniegto lūgumu Tiesa var noraidīt tikai tad, ja ir acīmredzams, ka lūgtajai Savienības tiesību interpretācijai nav nekāda sakara ar pamattiesvedības faktisko situāciju vai tās priekšmetu, vai arī gadījumos, kad izvirzītā problēma ir hipotētiska vai kad Tiesai nav zināmi faktiskie un juridiskie apstākļi, kas nepieciešami, lai sniegtu noderīgu atbildi uz tai uzdotajiem jautājumiem (skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Kamberaj*, 42. punkts un tajā minētā judikatūra).

- 42 Šajā gadījumā ir jānorāda, ka strīds pamatlietā ir starp *DZNLN* un lauku attīstības ministru par lēmuma, ar kuru pēdējais minētais ir atsaucis uz pirmo minēto attiecināmu atzinumu par vietējo rīcības grupu, likumību.
- 43 Savukārt neviens šajā lēmumā ietvertais elements nenorāda uz to, ka lieta, kas iesniedzējtiesai ir jāizlemj, turklāt būtu tāda, kas ietekmētu šādas vietējās rīcības grupas saistības un iegūtās tiesības, un tādējādi ir jāsecina, ka iesniedzējtiesa nav norādījusi, kā Tiesai iesniegtais sestais jautājums varētu būt saistīts ar tajā ierosinātās lietas faktiem vai priekšmetu (šajā ziņā skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Kamberaj*, 57. punkts).
- 44 Šādos apstākļos ir jāsecina, ka konkrētais jautājums nav par tādu Savienības tiesību interpretāciju, kas atbilstu nolēmuma, kurš jāpieņem iesniedzējtiesai, objektīvajām vajadzībām (šajā ziņā skat. 2011. gada 24. marta rīkojumu lietā *C-194/10 Abt* u.c., 37. un 38. punkts, kā arī tajos minētā judikatūra).
- 45 Tādējādi sestais jautājums ir acīmredzami nepieņemams.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 46 Attiecībā uz lietas dalībniekiem šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēti lietas dalībnieku izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (devītā palāta) nospriež:

- 1) Padomes 2005. gada 20. septembra Regulas (EK) Nr. 1698/2005 par atbalstu lauku attīstībai no Eiropas Lauksaimniecības fonda lauku attīstībai (ELFLA) noteikumi, it īpaši tās 61. un 62. pants, ir jāinterpretē tādējādi, ka ar tiem faktiski nav ne likts, ne aizliegts pieņemt tādas valsts tiesību normas, kurās būtu paredzēts, ka vietējā rīcības grupa, kas atbilst visām attiecīgās regulas 62. panta 1. punktā noteiktajām prasībām, var īstenot savu darbību tikai noteiktā juridiskā formā. Tomēr iesniedzējtiesai ir jāpārlicinās, ka, ņemot vērā šo īpašo iezīmju kopumu, konkrētais regulējums netraucē tieši piemērot attiecīgo regulu un ka tajā ir noteikts, kā tiek izmantota ar minēto regulu dalībvalstīm piešķirtā rīcības brīvība, tomēr ievērojot tās noteikumu ietvarus. Tāpat tai ir arī jāpārlicinās, ka šis valsts tiesību regulējums atbilst Eiropas Savienības Pamattiesību hartā ietvertajām normām un vispārējiem Savienības tiesību principiem;
- 2) Savienības tiesībām pretrunā nav tāds valsts tiesiskais regulējums, kurā ir paredzēts, ka vietējās rīcības grupas drīkst īstenot savu darbību, tikai piemērojot noteiktu juridisko formu, nosakot viena gada pārejas periodu vietējām rīcības grupām, kas tikušas atbilstoši izveidotas citā juridiskā formā atbilstoši agrākajam valsts tiesību regulējumam, kaut arī rit atbalsta programmas un ar to saistītais plānošanas laikposms. Tā tas ir tikai tiktāl, ciktāl, ņemot vērā attiecīgo valsts secīgo tiesību aktu attiecīgās iezīmes un to konkrēto ietekmi, jaunā regulējuma piemērošana šīm vietējām rīcības grupām tiek noteikta, izmantojot ar Regulu Nr. 1698/2005 dalībvalstīm piešķirto rīcības brīvību, nepārkāpjot tās noteikumus, un tiek paredzēts, ka tas atbilst Eiropas Savienības Pamattiesību hartā ietvertajām normām, kā arī vispārējiem Savienības tiesību principiem; tas ir jāpārbauda iesniedzējtiesai.

[Paraksti]